

plačo. Če kaj kmet reče, tedaj pa ga še sramoti. Kmet pa rad pozabi na krivico, ki se mu je zgodila, in pri prihodnji priliki je zopet pripravljen ravno tistemu dati svoja jabolka. Takim neprilikom se lahko kmet izogne. Pri vsaki pogodbi ali kupčiji s temi kupčevalci je najboljša, da se pokličete dve priči, da slišita pogodbo. Če mu kupec noče izplačati domenjane vsote (kar bi pa v takem slučaju premislil storiti) lahko gre kupca tožit. Brez priče pa ni upanja, da bi se kaj doseglo. Proti takim ljudem je treba postopati sodnijskim potom in ne se ga ustrašiti. Še napitnino, če jo je obljubil, mora plačati, tudi ona spada v pogodbo. Sadržite se! toraj rabite pamet in bodite oprezní, zavarujte se s pričami. Kupec mora kupiti jabolka, če je obljubil in sicer na vago, če je obljubil tako, na mero po posodah, če je bila pogodba taka; on mora toliko dati, kolikor jo obljubil za jednoto. Ne bavite se s temi kupci čez mero! Nič več ne boste dobili od njega, če mu nosite pijačo in mu pripravljate dobre južine. Tudi tedaj niste varni pred njegovo zvitostjo. Ne mislite, da so to že največji gospodje, ker imajo denar in govorijo nemški jezik, ki je vam nerazumljiv; če bi vi tako dolgo hodili in barantali po Nemškem, bi znali nemško, oni pa se še niso naučili slovenščine, ampak še potrebujejo mešetarjev, posredovalcev.

Zdaj pa še tem mešetarjem nekaj besed v prevdarek. Vi si delate kot kupčijski pomagodi in tolmači groš, dobro živite zraven gospoda Nemca, pijače, vina, zmiraj dovolj. Pa ali bo ta zaslužek imel svoj blagoslov, če gledate bolj nato, koliko bi se nabralo vašemu gospodu denarja, vam pa postranskega zaslužka, ne da bi prevdarili, je li to tudi vedno po vaši vesti. Pomislite z vašimi rojaki ste vedno skupaj, z jabolčnim trgovcem pa občujete vsaki dve leti po dva meseca, pa se vendar hočete temu prikupiti seveda na račun in škodo svojih znancev kmetov. Glejte mešetarji, da za naprej ne boste na slabem glasu, češ, da pripomorete tudi vi, da kmet, in če je tudi vaš sosed, ne dobi za jabolka denarja, ki mu gre. Ne pijača in dobro življenje, ne nagrade vas ne smejo premotiti, da bi zapustili pot pravice do kmeta trpina, ki vam je bližji od Nemca po narodnosti in po stanu. Vaša skrb bodi, da bo kmet prodal svoje pridelke drago in na pravično mero. Zapustite kupca, ki ni natančen plačevalec.

Rusko-japonska vojna.

Na suhem.

Odločitve na mandžurijskem bojišču še ni. Rusi so se redno umikali. Sedaj pa se odpočivajo ruski in japonski vojaki, da skoro zopet stopijo smrti pred obličje. Nikjer niso baje o položaju v japonskem glavnem taborišču tako dobro obveščeni, kakor v Ameriki in če sedaj od ondi poročajo, da večjih bojov pred koncem septembra ne bo, je to poročilo pač uvažanja vredno. Kretanje čet

»Tako je, gospod, mladi ste in ne poznate sveta še dobro. Toda zapomnite si moje besede. Veliko nasprotnikov ima sveta cerkev in njeni duhovniki, ali pogubili je ne bodo. Mi kmetje smo še vedno dobri katoličani in vmeto, da duhovnik skrbi za naš blagor in ne kričači po tistih umazanih časopisih. Veste, slab časniki je za krščanskega človeka kakor slana za cvetlice. Pogledajte, Leniča je takrat tisto slabo berilo tako podivjalo, da se je toliko pregrešil proti župniku in to proti svojemu lastnemu bratu. S slabimi, brezvernimi časopisi proč, ker oni so polni laži in hinavščine.

Tedaj pa z Bogom, ohranite moje besede v srcu. — Tako je rekel grobar in se poslovil, midva z Leničem pa sva odšla s pokopališča na njegov dom, kjer sem ostal do pozne noči.

bo sedaj še bolj otežkočeno, ker sedaj v Mandžuriji silno dežuje. Obe armadi čakata sedaj pojačeni. Japonci so imeli pri Ljaojanu silne izgube, in maršal Ojama je prosil vojne ministra v Tokiu za nove čete. Minister je odgovoril, da pošlje do konca tekočega meseca v Mandžurijo stotisoč novih vojakov in 225 topov. Tudi ta vest govori za to, da pred koncem meseca septembra ni pričakovati na mandžurijskem bojišču večjih dogodkov. Če ima tudi baje Japonska še dovolj moči, da pošlje še precej vojakov na bojišče, je vprašanje, če bo imela dovolj častnikov. O položaju na bojišču poroča nemški polkovnik Gaedke: V ruskem taboru imajo najboljše upanje. Japonci niso motili ruskega umikanja, ker ga niso mogli ter so japonske izgube večje, kot so naznanili. Sedaj prodirajo Japonci na vzhodu ter se izogibajo ravnine. Rusi so pred Ljaojanom in Jantajem odšli nepremagani. Odhod Kuropatkinov iz Ljaojana se je vršil vzorno. Kuroki je bil celo v veliki nevarnosti, iz katere ga je rešila le prenateljenost neke ruske divizije. Še danes niso pri Ljaojanu pokopana vsa trupla. Bojna sila ruska na jugu in vzhodu ni oslabiljena. Torej pri Ljaojanu ni bilo odločilne bitke.

Iz Tokia se poroča: Maršal Ojama je dobil povelje, da zopet prične z prodiranjem, kakor hitro bodo čete za to sposobne.

Rusi so še vedno gospodarji ceste Mukden-Simmintin. Svoje desno krilo čuvajo s celim desnim armadnim korom na desnem bregu reke Hun. Japonci vedno izkrcavajo pomožne čete v Njučvanu ter pošiljajo zimske zaloge ter orožje po reki Ljao. Da Japonci ne prodirajo, se dá razlagati vsled njihovih velikanskih izgub ter pomanjkanja streliva. Rusi so se jako hitro opomogli od zadnjih bitk.

Japonci začnejo zopet prodirati.

Vsled povelja iz Tokia so začeli Japonci zopet prodirati. Iz Mukdena prihajajo poročila, da prodirajo Japonci na obeh krilih od vztoka, jugovztoka in jugozapada. Ruske predstraže so v dotiki z Japonci, ki se nahajajo južnovzhodno od Mukdena. Skoraj vsak dan se vrše male praske. Mnogo znamenj kaže, da pride blizu Mukdena do bitke. Ruske čete so zasedle vse bližnje vasi. Na tisoče beguncev prihaja v mesto. Kitajci se pritožujejo o strogosti Japoncev.

Zadnje japonske vojne sile.

Japonci so sklicali zadnje svoje sile pod orožje namreč črno vojno, h kateri spadajo močje od 32 do 40 let. To govori jasneje o japonskih stiskah kot trdovratni molk njihovih generalov. Prvotno Japonska sploh ni mislila, da bo k temu koraku prisiljena. Po prvih večjih izgubah je sicer začela računati tudi na to skrajno sredstvo, a v načrtu je imela, da se črna vojna skliče še le prihodnjo spomlad. Zadnji čas pa so imeli Japonci pred Port Arturjem in v Mandžuriji tako velikanske izgube, da jim ni drugega preostalo, kakor se zateči k temu skrajnemu sredstvu. Japonska skrbno prikriva izgube, posebno smrt častnikov pred Port Arturjem, da se prebivalstvo ne vznemiri. Medtem ko Ruska še niti ni mobilizirala svoje armade, mora že Japonska sklicati črno vojno. Zbira že torej zadnje moči. Če tudi te ne bodo imele boljšega uspeha, potem bo sledil grozovit poraz.

Port Artur.

Kakor poročajo Kitajci, so začeli Japonci utrjevati hrib Samson ter so položili mine pod hrib. Proti Port Arturju delajo močne utrdbe ter dovajajo o noči topove. Japonci še vedno napadajo trdnjavo, toda dozdaj si še niso pribojevali nobene nove utrdbe. Kako pogumna in jaka da je posadka, dokazuje izpad, katerega je naredil oddelek Rusov. Posrečilo se jim je, potisniti Japonce iz njihovih postojank ob vodovodni črti. Dne 3. septem. so Japonci izstrelili v trdnjavo okoli 300 granat. Dne 14. t. mes. so streljali dve uri v trdnjavo. Utrdbe niso nič poškodovane, pač pa so nekatere hiše v novem delu mesta porušene. Angleške vesti pravijo, da se bo

Port Artur držal še tri mesece. Neki kodanjski list je priobčil pismo nekega Danca iz Port Arturja pred 16. avg. Pisec pravi, da ne obžaluje, ker je ostal v trdnjavi, zakaj kaj tako velikanskega bi pač ne mogel več doživeti. Dan in noč se vedno kaj zgodi, in življenje je tako zanimivo, da je človeku žal, ker mora na dan nekoliko ur prespati. General Steselj je izdal ukaz, naj bi vse moške osebe v Port Arturju iz ljubezni do cara in domovine storile, kolikor jim je mogoče. General takorekoč nikoli ne spi. Povsod ga srečavamo, vedno svežega in veselega. »Saj se vrši vse prekrasno«, pravi, in prav ima. Japonci nas pač lahko iztrdajo, toda trajalo bo še pol leta. Moke, čaja in streljiva imamo odveč, zato pa imamo le malo konzerv in cigaret. Japonci so vražji ljudje. Včasih stojijo v najhujšem ognju popolnoma mirno ter se dajo kositi, čisto mladi ljudje 17 do 18 let stari. Posebno grozno je gledati, kadar se razlete naše mine, tedaj se nebo za trenotek potemni s človeškimi trupli. Tisoče min je podloženih; kako se boče Japoncem godilo, ko uvedejo zaključne boje? Tukajšnji častniki so prepričani, da so Japonci dosedaj zgubili najmanj 35.000 mož. Danes je približno 3000 inženirjev in delavcev popravljal »Retvizana« »Sebastopola« in »Pobjedo«, ki so vsi hudo preluknjani. To se izvršuje hitro, ker imajo rezervnih delov v izobilju. Naša posadka šteje 31.000 mož brez mornarjev.

Politični ogled.

Zasedanje deželnega zbora. Deželni zbor štajerski bo sklican k zasedanju dne 26. sept. Istega se bodo udeležili že poslanci iz nove IV. skupine. Naloga istega bo, odobriti proračun za prihodnje leto. Naši poslanci se bodo odločno potegovali za pravice in koristi slovenskega kmeta!

Jugoslovansko cesarstvo. Ogrski listi ostro napajo načelnika našega generalnega štaba izm. barona Becka ter pripovedujejo sledeče: Pred kratkim se je Baron Beck v nekem razgovoru izrazil jako neugodno o Mažarih in ko so mu pripomnili, da so Mažari edini narod v Avstriji, ki ne teži iz Avstrije in na katerega se torej habsburška rodbina edino lahko opira, je dejal baron Beck: »Mažari niso zvesti in ako bodo svoje sebično stremljenje nadaljevali, bomo ustanovili jugoslovansko cesarstvo in potem bo konec samostojne Ogrske.« Edino zdravilo za mažarski napuh!

Dalmacija. Kaj si vse že upajo naši nemški uradniki, nam je v dokaz deželni predsednik baron Handl, ki se je izrazil proti svojim podložnim hrvaškim uradnikom, da Dalmatinec sploh nima časti in da ne more dati častne besede. Zaradi tega so se uradniki pritožili ter je odredil ministerski predsednik uradno preiskavo. Preiskava se bo zopet vlekla dolgo časa in nazadnje bo cela zadeva zaspala. Deželni namestnik pa bo še dobil kak red zato ker je žalil Slovane. Taka pravica vlada v Avstriji!

100letnica srbske vstaje. Letos je minulo sto let, odkar je hrabri Jurij Petrovič (Karagjorgje) vzdignil zastavo, pod katero so se zbrali hrabri Srbi, da preženejo krvoločnega Turka iz dežele. Od l. 1804 do l. 1813 je vodil hrabri hajduk svoje zveste pristaše v bojih proti Turkom. Srbski župani (vojvode) so ga izvolili za poglavarja vstaje. Uspešno se je bojeval proti Turkom ter jih večkrat pošteno naklestil, tako, da se je polastil Turkov nepopisen strah, če so le slišali ime: »Karagjorgje«. Toda česar ni premagala vsa turška sila, uničila je domača nesloga. Več mogočnih vojvod, med njimi Milan Obrenović, so začeli rovatiti proti Karagjorgju, ki je sicer ta punt udusil, toda prejšnje zmagovitosti ni bilo več. Valed te nesloge so Turki zopet udrli v deželo ter jo zavzeli. Karagjorgje je zbežal na avstrijska tla. Na to se je postavil na čelo vstaskemu gibanju Obrenović, kateri

je zopet očistil deželo Turkov. Srbi so pozabili na svojega prvega junaka ter proglasili Obrenoviča za kneza. L. 1817 je prišel slavni junak in osvoboditelj svojega naroda, kot begun nazaj v deželo. V noči od 12. na 13. jul. 1817 pa mu je dal Obrenovič v spanju odsekati glavo. Ta čin se je masčeval kruto na pravnuku Obrenoviča, kralju Aleksandru, katerega so lani v Belemgradu umorili. Vnuk Jurija Petroviča, kralj Peter I, pa bo te dni slovesno kronan.

Kronanje srbskega kralja se je vršilo včeraj, dne 21. t. m. Kralj je bil kronan s krono in žezlom, ki so narejeni iz topa, s katerim je streljal pred 100 leti pri osvoboditvi Srbije kraljev praded Karagjorgjevič na Turke. Kronanja se udeležijo tudi Slovenci, ki bodo prvokrat kot narod zastopani pri taki slovesnosti.

Italijanski prestolonaslednik. Minuli petek je povila italijanska kraljica princa, ki bo poklican enkrat nositi krono italijanskega kraljestva. Željno so že pričakovali v Italiji prestolonaslednika, kajti v osemletnem zakonu je imela italijanska kraljeva dvojica samo dve hčerki. Novemu princu bo ime: Humbert, princ piemontski.

Nova krutost pruske vlade. Pruski ministr. predsednik je izdal nastopno odredbo, nad katero mora strmeti ves olikan svet. Glasi se tako: »Nedavno je javila »Preussische Lehrer Zeitung«, da je v južnih pokrajinah mnogo učiteljev, ki sicer uče v šoli v nemškem jeziku, ko pa zapuste šolo, ne skrivajo poljske svoje narodnosti ter se pogovarjajo samo poljsko bodisi s poljsko deco, bodisi s šolskimi odborniki. Tako postopanje pruskih učiteljev moramo nazivati nedostojno ter uporno. Zaradi tega odredujemo, da se odslej učitelji poslužujejo samo nemškega jezika, posebno v pogovoru s takimi osebami, o katerih se lahko sodi, da znajo zadostno nemški. Zahtevamo poleg tega, da se razgovarjajo učitelji s svojo rodbino samo v nemškem jeziku, a gospodom nadzornikom nalagamo dolžnost, da se pri vsaki priliki prepričajo, posebno pri vsakoletnih nadziranjih, v koliko izvršujejo učitelji to naredbo. Zategadelj je treba posebno paziti, da učiteljeva deca lahko govori nemško, ko hodi v šolo. Ko bi se našel kateri učitelj, da ne bi storil tega, imajo nadzorniki dolžnost, to naznaniti kraljevski vladi, in takemu učitelju se ima vzeti doklada. Ako bi pa to ne pomagalo, mora se začeti proti takemu učitelju preiskava, da se isti izključi iz službe. Res pruska krutost proti Poljakom je brezmejna in v sramoto nemškemu narodu.

Dopisi.

Svetinje pri Ivanjkovcih. (Volitev — smrt.) Pri volitvi občinskega sveta mihalovskega, katera se je vršila dne 6. sept., morali smo občudovati slavne »Štajerčijance«. Čuditi se je moral človek njihovu agitiranju in junškemu nastopu. Seveda so lahko tako nastopili, kajti bili so v dnu svojih src za gotovo prepričani, da se jim vendar enkrat posreči dobiti večino. Hoteli so pač naši »Štajerčijanci«, hoteli, pa kaj, da jim bojna sreča ni bila mila, čeravno jim je tudi umirovljeni podpolkovnik iz Maribora močno pomagal. V 3. in 2. razredu so poskusili, pa brez uspeha, potem pa so jo tiho pobrisali. Narodna stranka je torej prodrla z vsemi kandidati, izčistila popolnoma občinski zastop — »Štajerčijanci« so imeli namreč dozdaj 3 odbornike — in rešila tako čast narodne občine. Izvoljeni so bili v 3. razredu gg.: Simončič Jožef, Petovar Leopold, Pučko Ivan, Novak Tomaž; v 2. razredu gg.: Jerebič Anton, Munda Franc, Kaučič Mihalj, Podgorelec Jurij in v 1. razredu gg.: Bohanec Iv., župnik, Novak Matjaž, Bogša Alojzij in Klemena Josip.

Dne 2. t. m. je umrl v Trstu v vojaški bolnici razvodnik 87. pešpolka Jakob Verzela

po kratki bolezni, katero si je nakopal na vajah na Primorskem. V tukajšni občini Velicane doma, bil je pred svojim vojaškim stanom pridren, vzgleden fant, večleten naročnik »Slov. Gosp.« Bil je še le prvo leto pri vojakih in v dokaz, kako priljubljen je bil tam, je pismo g. stotnika, v katerem je pisal staršem, da je bil najpridnejši vojak, najboljši in najzanesljivejši razvodnik od stotnije, ki bi v par dnevih postal podčastnik. Naj mu bo zemljica lahka tamkaj ob obalah adrijskega morja!

Sv. Trojica v Halozah. Kakor marsikje, trudili so se tudi pri nas naši narodni sovražniki, naše ljudstvo zapeljati o priliki letošnjih deželnczb. volitev v IV. občno kurijo ter jim vsiliti njihovega orehovskega preroka Vračkota. Odlikovali so se v tem poslu osobito uslužbeni graške hranilnice, katera ima v naši fari mnogo obširnih kmet-skih posestev, na kojih so še pred davnim časom naši ljudje gospodovali. V podporo so si pridobili nezavednega lehniskega predstojnika I. Vinkota, da je ljudem svoje občine naročal pri razdelitvi glasovnic, naj le Vračkota volijo, kajti tako »sparkasa želi.« Pribijali ali lepili so na mnogih hišah ob cesti velike lepake, raz kojih se je le cedila hvala za orehovskega Vračko-ta.

V nedeljo, dne 18. t. mes. je prišel celo jeden uslužbenec pri slabem vremenu k Sv. Trojici k maši, česar menda ob lepem vremenu dostikrat ne stori, ter je delil ljudem pri izhodu iz cerkve lepake, polne hvale za Vračkota z mnogimi pripombami, naj ga volijo dne 20. sept. Da je ljudstvo znalo, kake namene ima s temi lepaki nemčurska stranka, da je hoče namreč pridobiti za svojo podlago, za svoje hlapce, ki bi naprej samo oni gospodarili in si sčasom tudi našo lepo domovino v svojo nenasitno mavho spravili, pokazali bili temu človeku pot, od koder je bil prišel.

Prav umestno je torej bilo, da je nato stopil cerkovnik g. D. Skaza med ljudstvo ter mu dal s kratkimi besedami primerna in dokaj jasna navodila za volitev v IV. kurijo. Ljudje so bili lahko sprevideli, kaj imajo storiti in koga voliti.

Spoznal je potrebo spregovoriti nekaj o volitvah tudi poštar v Podlehniku ali Lehniku. Ta nagovor pa je bil take vsebine, da bi bilo mnogo bolje, ko bi omenjeni molčal. Poleg par nepotrebnih, vmes celo neresničnih črtic, kakor da volimo poslance že od 48. leta, da smo imeli prej 3, zdaj pa dobimo 4 poslance ter da bodo morali pri okrajnem glavarstvu po noči doposlane glasove seštevati, djal je tudi, da on od obeh kandidatov Vračkota in dr. Ploja nobenega ne priporoča; naj vsak stori in voli kakor hoče in da je sploh kaznjivo koga priporočati.

Zakaj pa niste hoteli, ali bolje, si niste upali ljudstvu potrebno povedati, ko vendar veste, da je pouka potrebno, posebno v tej stvari, da ga nasprotniki ne zmotijo. In če je po vašem čudnem mnenju kaznjivo priporočati katerega poslanca, zakaj pa niste takoj rekli prej omenjenemu hranilničnemu uslužbencu, da ga boste ovadili, ker deli med ljudstvo lepake, na kojih stoji skoro v vsaki 3.—4. vrsti: volite Vračkota! Zakaj niste prepovedali, ko je celo na vašo hišo pribil sličen lepak? Pa saj vemo, zakaj tega niste storili in se bali ljudstvu našega kandidata dr. Ploja priporočiti. Bali ste se pred hranilničnim uslužbencem, kateri je pred vami stal. Torej vsled bojazni ste opustili pouk in ste se škodili lepim besedam g. cerkovnika, ko je ljudstvo začelo zopet vpraševati, koga naj torej volimo, kateri je bolji. Ali ne veste, da ste s tem pripomogli nasprotnikom, da so imeli lažje delo pri pridobivanju ljudstva za našega nasprotnega kandidata. Ali vam ni znano, kaj se pravi sovražniku pomagati, sovražniku, kateri nam hoče vzeti jezik, vero in domovino? To pišemo, da se poboljšate in ne boste naprej še tako delovali. Ne upogibajte se našim narodnim nasprotnikom, sicer pridemo v kratkem zopet!

Iz St. Andraža nad Polzelo. (Naše razmere.) Ta mož se je torej postavil na čelo mokraškemu gibanju tukaj v St. Andražu, a ne zato, da bi podpral želje mokračev, ampak da bi se mu izpolnile njegove lastne želje. Ravno tisti čas pa so se bližale občinske volitve, kakor nalašč za njegove namene. Pridobil si je par zvestih pajdašev in ti pajdaši so letali po občini od hiše do hiše in na vse le mogoče načine begali in mamili volilce. Izlivali so ves svoj žolč na veljavne može v občini, trdili, da se z občinskim, cerkvenim in šolskim imetjem grozno slabo ravna, da občinski odborniki strahovito odirajo občane. Njegovim agitatorjem pa je prišel še nek drug slučaj jako prav pri agitovanju. Takratni gosp. nadučitelj je namreč kupil tik šole nekaj zemljišča z malim vinogradom. Prosil je, naj se ondi postavi mal hlev. Svoje zemljišče bi on šoli podaril, proti temu pa bi bil hlev z zemljiščem vred prepuščen vsakokratnemu nadučitelju v brezplačno uporabo. Šolski in občinski odbor sta rada in soglasno vstrelila tej opravičeni želji, zato se je postavil v proračun za stavbo znesek po 225 gl. To je bila zopet zelo ugodna voda na njega in njegov mokraški mlin. Mimogrede bodi povedano, da so znašali takratni redni stroški za našo dvorazrednico »poldnevni poukom po 140 gl. na leto. Vidite, kričali so hujšaki, vse mu dovolijo, na kant bo spravil občino. Pravili so, da bo vse drugače, ako pridejo na krmilo može njegove stranke. Občinski davki se bodo znižali na 15 %, sedanjí občinski odborniki se ne bodo več mastili od občinskih dohodkov, pri cerkvi in šoli bo vse šlo kakor na vrvi. St. Andraž bo postal srečen kakor obljubljena dežela, po kateri se je cedilo mleko in med. Nevedni in zapeljani občani, ki so se dali zapeljati v zanjke zvitih mož, so onim prerokom bolj verjeli kakor svojemu blagemu dušnemu pastirju in drugim pametnim možem in ko je prišel dan volitve, je prišlo mokraških privržencev kakor listja in trave in ti so vrgli ves stari obč. odbor, volili samo le svoje odbornike, ki so si izvolili za župana najbolj zaslužnega svojega moža, posestnika in krčmarja Janeza Krajncu.

Novi župan je bil sedaj na konju. Ali začetek nove občinske vlade ni bil takšen, da bi bila zmagojoča stranka lahko vesela. Že to je bilo pomenljivo, da so skoro vsi veljavni občani novemu močetu obračali hrbet. »Slab začetek«, mu je dejal nato pred vsemi možmi eden izmed starih občinskih svetovalcev. Novi občinski odbor ni prevzel nikakoršnih dolgov, pač pa še denarjev tako v občinski kakor v ubožni blagajni in končno še lepo svoto, nabrano večinoma iz prostovoljnih darov pod imenom »Zaklad za vzdrževanje domačih občin. revežev v hiralnici v Vojniku v proslavo 50 letne vlade Nj. Velikanstva.« Eno izmed prvih del novega odbora je bilo, da je hotel ta, čujte in strmite, odtegniti ravnokar imenovani zaklad svojemu plemenitemu namenu! Celo po odvetniku so si iskali pomoči, pa brez uspeha, stari obč. odbor je vedel prihraniti s trudom nabrano svoto svojemu namenu. No, občinska pisarna se je preselila iz dosedanje hiše, ki je bila v središču občine brezplačno na razpolago, doli v precej oddaljeno žabjo vas k novemu županu. Novi odborniki so noč in dan stikali glave skupaj ter brskali po računih, da bi našli poleno, katero bi vrgli staremu odboru pod noge, pa zastonj! Bilo je vse v najlepšem redu. A tudi drugače je novim možem izpodletelo. Kamor se je v okolico prikazal St. Andraž, povsodi je moral slišati: »Za božjo voljo, kaj ste mislili! Pa temu človeku ste se vsedli na limanice, ko ste imeli poprej vendar vse tako lepo uravnano!« Kmalu se je zvedelo, s kakim orožjem se je delalo ob volitvah. Ko se je zvedelo o mnogih brezimnih sramotljivih listih, ki so se takrat pisali o raznih osebah, katerim bi bili občani pač drugačno zahvalo dolžni in katere liste se je dajalo brati celo šolskim otrokom, in ko se je zvedelo, odkod so izhajali ti listi, gabiti